

רלו

להדפסת ספר אור טהרה

ב"ה, י"ב אלול תשל"ט לפ"ק.

שו"ר וכט"ס,

מכתב מע"כ נתקבל לנכון לידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ונפשו היפה בשאלתו ^{לענין} אודות הדפסת דברי תורה מאת אדמו"ר הגה"ק מאוסטראוצא זי"ע, כי הקול נשמע מפי כמה אנשים אשר הגה"ק זצוק"ל הקפיד שלא להדפיס דברי תורתו, זהו תורף שאלתו. ומחמת תשות כוחו – ה' יחלימהו מהרה – לא יכול כ"ק שליט"א לבוא בכתובים כחפץ לבבו הטהור, וציוה עלי לכתוב בזה חו"ד קדשו, ומפיו יקרא אלי את כל הדברים האלה ואני כותב על הספר בדיו. – בימי בחרותי זכיתי להסתופף בצל קדשו ושהיתי שם זמן קצר ועיטרני אז בסמיכת חכמים, וביקש ממני להתעכב בחצר קדשו ולגודל ענוותנותו ביקש ממני לסדר את כתבי קדשו ועוד כמה עניינים שא"א לפורטם, ולצערי הרב מיאנתי בדבר מחמת כבוד אמי הצדקת ע"ה שהיתה אלמנה ואני הייתי כמשגיח על הבית, וגם מחמת שיראתי לקבל המעמסה על שכמי כי הכרתי א"ע כאינו ראוי לאותה איצטלא, וכעת הנני מתחרט על זה ולבי עלי דוי כי יודע אני שאם הייתי שומע לעצת קדשו הי' משפיע עלי בכוח קדשו שיהא ביכולתי לעשות רצונו הקדוש, והי' לי הדבר לטובה גדולה שהייתי נהנה מהדר זיוו ומקבל ממנו הרבה, שמלבד רב גוברי' בתורה נתקיים בו ג"כ במקום גדולתו שם אתה מוצא ענוותנותו, – ושפטתי מזה שהיה רצון קדשו להעלותם על מזבח הדפוס להוציאם לאור עולם, ואף אם הי' אי פעם מדברי קדשו איזה משמעות שלילית ברור לי שכהיום הזה דעת קדשו נוחה בהוצאת הכתבים למען ידעו דור אחרון כוח התורה של לומדי תורה לאמיתה ובפרט של צדיקי אמת מתלמידי הבעש"ט זי"ע ועכ"י, אשר גודל חריפותו בוקעת ועולה מתוך הכתבים וכל הרואה יעמוד מרעיד, ומה שיש בנדפס אינו רק כחלק אחד מני אלף ממה שיכלו לשמוע מפה קדשו בזמן קצר, ועליו אני קורא משרז"ל [עירובין סז] רב ששת מרתע כולי' גופא מפלפולא דרב חסדא, על כן לבי אומר לי שראוי ונכון להעלותם בדפוס לחלקם ביעקב ולהפיצם בישראל.

ואמרתי לציין בזה דבר תורה שזכיתי לשמוע מפה קדשו – ואשר מזה נשקפת ג"כ גודל מדת ענוותנותו כי רבה, כשפעם זכיתי להיות בהיכל קדשו הצעתי לפני כ"ק מה שחידשתי בבאור הכתוב [בראשית מח, ט] בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ופרש"י הראה לו שטר אירוסין וכתובה, דהנה יעקב אמר מי אלה שאינם ראויין לברכה שנולדו בלי קידושין, היינו מכיון שלא היו שם במצרים ישראלים כשרים לעדות, אך מבואר בש"ס קידושין ס"ה ע"ב דהא דלא מהני הודאת בעל דין בקידושין משום דחב לאחרני עיי"ש, ותירצתי עפ"י דבארץ מצרים שלא היו שם בני ישראל זולתו לא הי' חב לאחרני ושפיר מהני הודאת בעל דין, והנה הך דהודאת בעל דין כמאה עדים דמי אתינן עלה מקרא דכי הוא זה [שמות כב, ח] (כמבואר ברש"י ושאר ראשונים שם [קידושין סה, ב]), וז"ש יוסף אשר נתן לי אלהים בזה רמז לו שהקידושין היו מטעם הודאת בעל דין.

ואחר שהתפלל תפלת המנחה מעוטף בטלית ומוכתר בתפלין כדרכו בקודש, פתח פה קדשו ואמר, הבחור'ל מרודניק אמר לי היום וכו' ושנה בפני הקהל את הדברים שאמרתי לו, ואני עמדתי מן הצד מבוייש ומשתומם שגדול וקדוש מפורסם כמותו שכל הארץ רעדה מגדולתו, דורש לרבים דברי תורה בשם בחור צעיר לימים, – והוסיף ואמר, ולפי דרכו אפ"ל עוד עפמ"ש בשו"ת הלכות קטנות [ח"א סי' כ"ט] מה שרצה חכם אחד לומר דמהני שאלה בקידושין כיון דהרי את מקודשת לי הוי לשון הקדש עיי"ש, ועכ"פ קודם מתן תורה י"ל דהוי מהני שאלה מכיון דלא הוו קידושי תורה, וא"כ למה שכתב שם רש"י דחב לאחרני שנאסרת לקרוביו, וכתבו המפרשים דמשו"ה לא נקט דאסר לה אכולי עלמא משום דהא לא הוה חשיב חב לאחרני מכיון שניתרת להם ע"י גט, וכל זמן שאינה חפיצה להתגרש נמי לא שייך בזה חב לאחרני כיון שע"י שאלה אפשר לעקור הקידושין, ומבואר בנדרים דף ע"ח ע"א דמגזירה שוה דזה הדבר ילפינן לד"ה דיש שאלה בהקדש, וז"ש אשר נתן לי אלקים בזה – ושם רמז דיש שאלה בהקדש וא"כ גם בקידושין י"ל דשייך שאלה קודם מתן תורה ולא הוי חב לאחרני ושפיר חלו הקידושין מטעם הודאת בעל דין כמאה עדים, אתד"ק.